

— να καταδικάσει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα έξοδα της πρωτόδικης και της αναιρετικής διαδικασίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Πρώτος λόγος αναιρέσεως: Παράβαση του δικαίου της Ένωσης λόγω πεπλανημένης εφαρμογής της αρχής της αναλογικότητας

Πρώτον, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου είναι αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης, διότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε πεπλανημένα την απόφαση 2011/278/ΕΕ ⁽¹⁾ ως έχουσα εξαντλητικό περιεχόμενο και, επιπλέον, έκρινε συγχρόνως την απόφαση αυτή ως σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας. Η λόγω εξαιρετικών περιστάσεων παροχή δικαιωμάτων ήταν επίσης δυνατή κατά την απόφαση 2011/278/ΕΕ, λόγω συνδρομής περιστατικών ανωτέρας βίας. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο, κατά τον έλεγχο της νομιμότητας της αποφάσεως 2011/278/ΕΕ δεν προέβη σε ορδή στάθμιση των ενόμων αγαθών, καθόσον δέχθηκε ότι η προστασία του περιβάλλοντος υπερισχύει της υπάρξεως της αναιρεσεύουσας.

2. Δεύτερος λόγος αναιρέσεως: Παράβαση του δικαίου της Ένωσης λόγω προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσεύουσας

Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου βαρύνεται επίσης με πλάνη κατά το μέρος που συνεπάγεται προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων της αναιρεσεύουσας, ιδίως των αντλούμενων από το άρθρο 15, παράγραφος 1, και το άρθρο 16 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα οποία προστατεύουν την ελεύθερη άσκηση επαγγέλματος και την ιδιοκτησία. Το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στην πεπλανημένη παραδοχή ότι το βασικό περιεχόμενο των εν λόγω θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν είναι απαραβίαστο. Τούτο όμως δεν αληθεύει. Πράγματι, χωρίς την παροχή δικαιωμάτων λόγω εξαιρετικών περιστάσεων, η αναιρεσεύουσα δεν θα μπορούσε να συνεχίσει τη δραστηριότητά της ως παραγωγός λιγνιτόκηρου ούτε να συνεχίσει να χρησιμοποιεί την εγκατάστασή της για την εξόρυξη λιγνιτόκηρου.

3. Τρίτος λόγος αναιρέσεως: Παράβαση του δικαίου της Ένωσης λόγω παραβιάσεως της αρχής της επικουρικότητας

Τρίτον, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου είναι αντίθετη προς το δίκαιο της Ένωσης διότι το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στην πεπλανημένη παραδοχή ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν έχει αρμοδιότητα για τη θέσπιση κανόνα δικαίου περί εξαιρετικών περιστάσεων (άρθρο 9, παράγραφος 5, ΤΕΗG). Το Γενικό Δικαστήριο παραλείπει να λάβει συναφώς υπόψη ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι αρμόδια για τη θέσπιση κανόνων κατανομής μόνο στο μέτρο κατά το οποίο ασκεί πράγματι την αρμοδιότητά της αυτή. Εντούτοις, τυχόν εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως αυτή της αναιρεσεύουσας, δεν καλύπτονται από τους κανόνες της Επιτροπής. Επομένως, στο μέτρο αυτό, η ρυθμιστική αρμοδιότητα καταλείπεται στα κράτη μέλη.

4. Τέταρτος λόγος αναιρέσεως: Παράβαση των κανόνων του δικονομικού δικαίου λόγω ανεπαρκούς ή αντιφατικής αιτιολογίας

Η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου ως προς τις συνέπειες της ρυθμίσεως περί εξαιρετικών περιστάσεων, των προσδοκώμενων ανακλαστικών αποτελεσμάτων που θα είχε η κατανομή λόγω εξαιρετικών περιστάσεων καθώς και την αιτία του συγκεκριμένου κινδύνου πτωχεύσεως της αναιρεσεύουσας είναι ανεπαρκής ή αντιφατική και αντιβαίνει στους βασικούς κανόνες του δικονομικού δικαίου.

⁽¹⁾ ΕΕ L 240, σ. 27.

⁽²⁾ Νόμος περί εμπορίας δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου (Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz — ΤΕΗG).

⁽³⁾ Απόφαση 2011/278/ΕΕ της Επιτροπής, της 27ης Απριλίου 2011, σχετικά με τον καθορισμό ενωσιακών μεταβατικών κανόνων για την εναρμονισμένη δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων εκπομπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 10α της οδηγίας 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ L 130, σ. 1).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona (Ισπανία)
στις 9 Δεκεμβρίου 2014 — Ismael Fernández Oliva κατά Caixabank S.A.**

(Υπόθεση C-568/14)

(2015/C 046/40)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγων: Ismael Fernández Oliva

Καθή: Caixaabank S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά το άρθρο 43 του ισπανικού Ley de Enjuiciamiento Civil, το οποίο απαγορεύει στον δικαστή να προτείνει στους διαδίκους τη δυνατότητα αναστολής της αστικής δίκης όταν έχει υποβληθεί από άλλο μονομελές ή πολυμελές δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σαφή περιορισμό των προβλεπόμενων από το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ ⁽¹⁾, όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν, προς το συμφέρον των καταναλωτών και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, για την ύπαρξη κατάλληλων και αποτελεσματικών μέσων, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις μεταξύ επαγγελματιών και καταναλωτών;
- 2) Συνιστά το άρθρο 721.2 του ισπανικού LEC, το οποίο απαγορεύει στον δικαστή να λαμβάνει ή να προτείνει αυτεπαγγέλτως τη λήψη προσωρινών μέτρων σε δίκες κατόπιν ατομικών αγωγών στις οποίες τίθεται το ζήτημα της ακυρότητας γενικής ρήτρας ως καταχρηστικής, σαφή περιορισμό των προβλεπόμενων από το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ, όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν, προς το συμφέρον των καταναλωτών και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, για την ύπαρξη κατάλληλων και αποτελεσματικών μέσων, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις μεταξύ επαγγελματιών και καταναλωτών;
- 3) Δεν θα έπρεπε τα προσωρινά μέτρα που ενδέχεται να ληφθούν, είτε αυτεπαγγέλτως είτε μετά από αίτηση κάποιου διαδίκου, στο πλαίσιο δίκης κατόπιν ατομικής αγωγής, να ισχύουν μέχρι την έκδοση τελεσίδικης αποφάσεως είτε επί της ατομικής είτε επί της [προγενέστερης] ομαδικής αγωγής που εμποδίζει την εκδίκαση της ατομικής, προκειμένου να εξασφαλίζονται τα αναγκαία και αποτελεσματικά μέσα που προβλέπει το ως άνω άρθρο 7 της εν λόγω οδηγίας;

⁽¹⁾ Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona (Ισπανία) στις 9 Δεκεμβρίου 2014 — Jordi Carné Hidalgo και Anna Aracil Gracia κατά Catalunya Banc, S.A.

(Υπόθεση C-569/14)

(2015/C 046/41)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado Mercantil nº 3 de Barcelona

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγοντες: Jordi Carné Hidalgo και Anna Aracil Gracia

Καθή: Catalunya Banc, S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά το άρθρο 43 του ισπανικού Ley de Enjuiciamiento Civil, το οποίο απαγορεύει στον δικαστή να προτείνει στους διαδίκους τη δυνατότητα αναστολής της αστικής δίκης όταν έχει υποβληθεί από άλλο μονομελές ή πολυμελές δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σαφή περιορισμό των προβλεπόμενων από το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ ⁽¹⁾, όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν, προς το συμφέρον των καταναλωτών και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, για την ύπαρξη κατάλληλων και αποτελεσματικών μέσων, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις μεταξύ επαγγελματιών και καταναλωτών;
- 2) Συνιστά το άρθρο 721.2 του ισπανικού LEC, το οποίο απαγορεύει στον δικαστή να λαμβάνει ή να προτείνει αυτεπαγγέλτως τη λήψη προσωρινών μέτρων σε δίκες κατόπιν ατομικών αγωγών στις οποίες τίθεται το ζήτημα της ακυρότητας γενικής ρήτρας ως καταχρηστικής, σαφή περιορισμό των προβλεπόμενων από το άρθρο 7 της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ, όσον αφορά την υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν, προς το συμφέρον των καταναλωτών και των ανταγωνιζόμενων επαγγελματιών, για την ύπαρξη κατάλληλων και αποτελεσματικών μέσων, προκειμένου να πάψει η χρησιμοποίηση καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις μεταξύ επαγγελματιών και καταναλωτών;